

litterarum notas, ab Indica scriptura alienas, quantum possem, devitarem. Itaque, si penuria formarum typographicarum aliud non postularet, Viramam ibi tantum posui, ubi coniunctio vocabulorum omnino desineret. Confer, quae hac de re docte disseruit BOEHTLINGKIUS ad Pan. I. IV. 109, 110. Eamque rationem praeoccupavit V. Cl. STENZLERUS, Professor Vratislaviensis, praedicandus mihi etiam propterea, quod aditum ad Indorum litteras dramaticas mihi aperuit. Is enim in praestantissimis carminum, quae inscribuntur Raghuvansa et Kumarasambhava, editionibus suis, idem illud, quod me amplexum esse professus sum, consilium persecutus est.

De aetate huius dramatis multum sane disputari potest. Sunt quidem, ut ait WILSO *), multae rationes, ob quas Malavikam Sakuntalamque fabulas ab eodem perfectas esse poëta credamus: plures fortasse, quam ipse concedere vult Vir Cl. Cum autem certi quid de hac re constituere non ausim, satius sit, hanc quaestionem hoc loco silentio omnino praetermittere.

De argumento huius fabulae et ratione, qua id tractavit poëta, quum nihil novi, quod addam, in promptu habeam, ad libros WILSONIS: Select specimens of the Theatre of the Hindus, T. II. p. 345 seqq. et Wishnupurana, p. 471. lectores ablegare praestat.

Interpretationem Latinam nunc adiicere non potui, perbreve enim heic morandi tempus mihi est concessum. Praeterea hanc, quum adminiculum commentarii locorumque Pracritorum explicatio omnino desint, haud nimis festinanter esse faciendam, quisque facile intelliget, is

---

*) Hindu Theatre II. 346 seqq.